

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 457

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

“Οσοι πιστοί

Συγκρουόμεναι ιδεολογικά κατευθύνσεις, κατάπτωσης ήθων, διαφθορά συνειδήσεων, έντασις τής δραστηριότητος τών ξένων προπαγανδών, υποτονισμός τών πνευματικών αξιών, ιδού τὰ στοιχεία πού συνθέτουν τήν εποχήν μας.

Καί μέσα εἰς αὐτήν τήν ἀβεβαιότητα, ἡ ὁποία ἀποπνίγει τόν ἄνθρωπον καί τόν περισφίγγει μέ θανάσιμον ὁμίχλην, ὅλοι ἀναζητοῦν ἓνα ὁδηγητικόν φῶς, μίαν διασφάλισιν.

Καί ὑπάρχει τὸ ὁδηγητικόν φῶς καί ὑπάρχει ἡ διασφάλισις!

Εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, ὡς στοχασμός καί ὡς πράξις.

Ἄλλ' ἐνῶ εἴμεθα ἑτοιμοὶ νὰ ἐκβάλωμεν στεναγμόν ἀνακουφίσεως, νέον ἄγχος καί ἀπαγοήτευσιν καταλαμβάνουν τήν καρδίαν μας!

Ἡ ἀθλιότης τών φορέων τῆς Ὁρθοδοξίας! Παζαρεύματα, ἐκπλειστηριασμοί, νοθεύσεις, ἄτακτος βίος, προσδιορίζουν τὰς σκέψεις καί τόν βίον τών ἐκπροσώπων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Παρά πᾶσαν ὅμως τραγικήν διαπίστωσιν αἱ ἐλπίδες δέν ἀπωλέσθησαν!

Ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Ὁρθοδοξίας κι-

νεῖται τὸ «λήμμα» μέρος δὲ τοῦ «λήμματος» αὐτοῦ «**φρυκτωροῦσα καὶ ἀνύστακτος φρουρά**» (ὅπως συνηθίζει νὰ λέγη ὁ αἰμνηστος ὁμολογητὴς Ἱεράρχης καὶ Ποιμενάρχης Χρυσόστομος ὁ ἀπὸ Φλωρίνης) ἀγωνίζεται καί εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Δυστυχῶς παράγοντες, προερχόμενοι ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, τείνουν τὰ καταστρέφουν τὴν πραγματικότητα τῆς ἀντιστάσεως αὐτῆς.

Τὴν διαλυτικὴν καὶ καταστρεπτικὴν αὐτὴν ἐνέργειαν ἐνισχύει ὁ οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ζῆλος μερικῶν, ἡ ἀδιαφορία τρίτων, ἡ κόπωση ἐτέρων, ἡ ἀκαμπτος πεισμοσύνη, αἱ μικραὶ ζητήσεις καὶ γενεαλογίαι καί, ἐν γένει αἷτια πού ἐνδεχομένως νὰ μὴ ἔχουν σχέσιν μέ τὸ συμφέρον καί τὴν ἰδιοτέλειαν, συνιστοῦν ὅμως ἓναν δυσκίνητον ὑδροκεφαλισμόν.

Εἶναι ὅμως καιρὸς νὰ ἀντιληφθῶμεν, ὅτι βαρυνόμεθα μέ τρομακτικὰς εὐθύνas ἐναντι τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ἐναντι τών ἀδελφῶν μας, ἐναντι τών σοβαρῶν ἱστορικῶν στιγμῶν πού διερχόμεθα.

Ἀκριβῶς δὲ ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύ-

νης αὐτῆς θὰ πρέπει νὰ μᾶς ἀνυψώσῃ ὑπὲρ πᾶσαν μικρολογίαν καὶ θέσῃ τέρμα εἰς πᾶσαν ἀντιλογίαν.

Καὶ θὰ πρέπει ἐγκαίρως νὰ κινηθῶμεν, πρὶν εἰσέτι ὁ ἀδυσώπητος καγχασμὸς τοῦ δαίμονος τῆς καταστροφῆς μᾶς ὑπενθυμίση τὴν σοφίαν τοῦ Αἰσωπείου μύθου, «ὦ, ἀνόντοι, τῶν οἰκῶν ὑμῶν ἐμπιπράμενων ὑμεῖς ᾔδετε».

Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς ἐγρηγόρσεως, εἰς αὐτὴν τὴν μεγαλειώδη ψυχικὴν ἀνάτασιν, θέσιν ἔχουν ὅσοι ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ εἰς τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ καὶ ἀγαποῦν ΑΥΤΗΝ. Ὅσοι διαβλέπουν τὴν σωτήριον αὐτῆς ἐνέργειαν ἐνεργοῦσαν ἐπὲρ τῶν συμβατικῶν ὁρίων μᾶς σωματικῆς δραστηριότητος, ἥτις, τὰς περισσοτέρας φορές, ἐκφράζει περισσοτέραν φαρισαϊκὴν πολυλογίαν καὶ οὐδεμίαν ἀγιότητα διαθέσεων. Ὅσοι δὲν προσεδέθησαν ὡς δοῦλοι εἰς φατρίας καὶ πρόσωπα, ἀλλὰ διετήρησαν ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος Ὅσοι δὲν ἐπιδιώκουν ἀξιώματα ἢ τίτλους, ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅσοι, τέλος, διατηροῦν ἰσοδυνάμως εἰς τὴν ψυχὴν των καὶ τὴν ὀρθότητα τοῦ φρονήματος καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων.

Ὅλοι αὐτοί, ὅσων ὀλίγοι καὶ ἐὰν εἶναι, καλοῦνται νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα τῆς ὀρθοδοξίας μὲ μοναδικὸν καταστατικὸν τὸ Θεῖον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ μὲ μόνην ἀνεξίτηλον σφραγίδα τὸν Σταυρὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς Θυσίας.

Οἱ ἄλλοι, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι, ἄς συνεχίσουν τὸ ἔργον τοῦ ναρκοθέτου, ἄς ἀπειλοῦν, ἄς ὑβρίζουν, ἄς ὑποκρύπτουν ὑπὸ τὴν εὐσέβειαν κραυγαλέον φαρισαϊσμόν καὶ ὄζουσαν ἰδιοτέλειαν.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τοὺς τοιούτους δὲν τοὺς φοβεῖται· δὲν τοὺς ὑπολογίζει διότι ἀκολουθοῦν τὸν γνωστὸν δρόμον τῶν Φαρισαίων, ὅστις βαίνει παραλλήλως πρὸς τὸν δρόμον τῶν διωκτῶν καὶ τῶν ἀρνητῶν.

Δὲν εἶναι καιρὸς διὰ φλυαρίας καὶ διαπληκτισμούς. Ἐπιβάλλεται ἡ συνοχή, ἡ ἐγρηγόρσις καὶ ἡ μάχη! ΟΣΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΠΡΟΣΕΛΘΕΤΕ.

FILIOQUE «ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΥΙΟΥ»

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε σὲ ἕνα μεγάλο ἐρώτημα. Τί εἶναι FILIOQUE; Εἶναι δογματικὴ διαφορὰ, εἶναι αἵρεσις. Ἡ Ὁρθόδοξία, μὲ 150 Ἀγ. Πατέρας εἰς τὴν Β' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, καθώρισε τὸ ὁγδοὺν ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως καὶ ὁμολογεῖ ὅτι πιστεύει «καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν». Δηλαδὴ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μὲ τὰ ἄλλα δύο Πρόσωπα, εἶναι συντεταγμένον καὶ συναριθμούμενον, δὲν εἶναι οὔτε ὑποτεταγμένον οὔτε ὑπαριθμούμενον καὶ ἀπολαμβάνει τὴν ἰδίαν προσκύνησιν, καὶ τὴν ἰδίαν δόξαν, πλὴν ὅμως ἔχει καὶ τὰ προσωπικά του ἰδιώματα, ποὺ τὸ κάνουν νὰ ξεχωρίσῃ ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ ἀπὸ τὸν Υἱόν. Ὡς πρὸς τὸν Πατέρα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα οὔτε γεννᾶται, οὔτε πέμπεται, ἀλλ' ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται. Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὸν Υἱόν, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα οὔτε γεννᾶται οὔτε ἐκπορεύεται, ἀλλὰ πέμπεται, ἡγοῦν «ἐν χρόνῳ ἐκλάμπει καὶ ἀποστέλλεται καὶ δίδεται» (Μέγας Ἀθανάσιος, Ἐπιστολὴ πρὸς Σεραπίωνα). Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ ὅμως Ἐκκλησία πιστεύει καὶ παραδέχεται καὶ διδάσκει, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐκπορεύεται «FILIOQUE» καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Πλάνη! Καὶ πλάνη οἰκτρά. Γιατὶ ἀντιβαίνει εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Κυρίου, ὅπου ὁ ἴδιος εἶπε εἰς τοὺς Μοθηταίους Του: «ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ». Καὶ ποῖος ἡμπορεῖ νὰ ἐμβοδίσῃ σ' αὐτὰ τὰ ἀψευδῆ ῥήματα τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καί, πολὺ περισσότερον, ποῖος θὰ τολμήσῃ νὰ τὰ παραχαράξῃ (μὲ τρόπον καὶ φόβον τὸ γράφω αὐτὸ) καὶ νὰ τὰ κηδελοποιήσῃ; «Ἐὰν αἱ βουλὴ καὶ ὁδοὶ τοῦ Θεοῦ αἱ πρὸς τὰ ἔξω ἐκδηλοῦνται, εἶναι ἀνεξχνιάσται, ἀσυγκρίτως περισσότερον ἀκατάληπτος παρουσιάζεται εἰς τὸν ἀσθενῆ ἀνθρώπινον νοῦν ἢ ἐσωτερικὴ ζωὴ τῆς Θεότητος» (Π. Τρεμπέλα, Δογματικὴ, τόμος Α' σελ 278). Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ προβάλλουν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς πλάνης τοῦ «FILIOQUE» τὸ ὅτι εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καλεῖται Πνεῦμα Χριστοῦ (δύο φορές) καὶ Πνεῦμα Υἱοῦ (μῖαν φοράν) καὶ Πνεῦμα Κυρίου (μῖαν φορά). Ἀλλὰ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν γράφῃ εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν λέγοντάς τους, εἰσθε Υἱοὶ τοῦ ἐπουρανίου πατρὸς, διὰ τοῦτο ἐξάπεστεilen ὁ Θεὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν κρᾶζων ἁββᾶ ὁ πατήρ, δηλ. Πάτερ, ἔννοεῖ ὁ Ἀπόστολος ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Πατρὸς τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα εἶναι οἰκτεῖον πρὸς τὸν Χριστόν, διότι ἡ Τριαδικὴ Θεότης εἶναι μία οὐσία «ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν».

Βεβαίως πράγματα ἀκατάληπτα σὲ μᾶς τὰ ἀνθρώπια, παρ' ὅλες τὶς μεγάλες ἀνακαλύψεις καὶ τὶς μεγαλόστομες καυχήσεις μας διὰ τὰς προόδους τῶν ἐπιστημῶν, δὲν μποροῦμε νὰ βροῦμε ἕνα τόσο δὲ πραγματάκι ὅπως εἶναι τὸ μικρόβιον τοῦ καρκίνου ἢ καὶ τῆς γρίπης καὶ θέλουμε νὰ κομπορημονοῦμε

για τὰ ἀληθῆ μὲν, ἀλλὰ μυστηριώδη καὶ ἀνεξιχνίαστα. Λοιπὸν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετὰ τὴν φράση «ἐξαπέστειλε τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ», ὅπως μᾶς ἐρμηνεύει ὁ Ζυγαβηνός, ἐννοεῖ «ἢ ὥς δι' αὐτοῦ δοθέν (δηλ. διὰ τοῦ Υἱοῦ), ἢ διὰ τὴν πρὸς τὸν Υἱὸν οἰκείωσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Π. Τρεμπέλα, Ὑπόμνημα εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Παύλου, σελ. 409). Αὐτὰ ἰσχύουν καὶ διὰ τὴν φράσιν, «Πνεῦμα Κυρίου, Πνεῦμα Χριστοῦ». «Εἶναι βαθὺ καὶ ἀνεξάντλητο τὸ θέμα καὶ δὲν διασαφηνίζεται μέσα σὲ λίγες γραμμές, μὰ ὅμως ἄς τελειώσουμε ἀσπάζόμενοι ὅσα οἱ ἅγιοι ὁρθόδοξοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ἄφησαν καὶ ἄς ἐπαναλάβωμε αὐτὸ πού μᾶς λένε, ὅτι δηλαδὴ τὸ Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς δι' Υἱοῦ (Π. Τρεμπέλα, Δογματικὴ, τόμος Α' σελ. 287).

Ἐπίσης οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ σὰν ἔρεισμα προβάλλουν καὶ τὸ ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ὁ Κύριος παρουσιάσθηκε στοὺς μαθητὰς του «ἐνεφύσησε» καὶ λέγει αὐτοῖς : «λαβετε πνεῦμα Ἅγιον» κλπ. Αὐτὸ τὸ ἐμφύσημα τρόπον τινὰ τὸ ἐκμεταλλεύονται καὶ σιτηρίζουν τὴν πλανημένην θεωρίαν τους. Μὰ τὸ ἐμφύσημα ἐκεῖνο ἦτο συμβολικὸ καὶ ὑπενθύμιζε εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς πιστοὺς ὅλων τῶν αἰώνων, ὅτι τὴν χάριν ποὺ ἔχασαν οἱ πρωτόπλαστοι, ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Πλάστης μετ' ἐκεῖνο τὸ τρισευλογημένον ἐμφύσημα : «ταύτην πάλιν ἀποδιδούς ἐμφύσησας εἰς τὸ πρόσωπον τῶν μαθητῶν» «τὴν ξαναπαίρνουν», λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος (Π. Τρεμπέλα, Ὑπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, σελ. 705). Καὶ ἔτσι ἐξανάδωσε ὁ Κύριος τὴν χαμένην χάριν καὶ τὴν ἔδωκε μετὰ τὸ ἐμφύσημα ἐκεῖνο «ἵνα καὶ ἡμεῖς ἀδιστακτῶς πιστεύομεν, ὥς οὐκ ἄλλοτριον τοῦ Υἱοῦ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐστὶ, ἀλλ' ὁμοιούσιον Αὐτῷ καὶ δι' αὐτοῦ προῖον τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς», λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας.

Ἐπίσης πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ FILIOQUE προβάλλουν οἱ δυτικοὶ ὀριζόμενα χωρία ἀπὸ τοὺς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἢ τὰ παρερμηνεύουν ἢ δὲν τὰ συνδέουν μετὰ τὸ ὅλον πνεῦμα τοῦ κειμένου. Τὸ FILIOQUE εἶναι μία θεωρία τῆς ὁποίας τὴν πρώτην ὥθησιν ἔδωκε ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος. Ἀλλὰ ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος καὶ μὲν λέει ὅτι τὸ Πνεῦμα ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἀλλὰ λέγει καὶ τὸ ἄλλο. «Ὁμολογητέον ὅτι ὁ Πατὴρ καὶ Υἱὸς εἰσὶν ἀρχὴ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, οὐχὶ δύο ἀρχαί» (non duobus principiis), λέει ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος. Ἐπειτα θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς, ἐὰν τὸ θέμα αὐτὸ συνεζητεῖτο καὶ πάλιν καὶ ἦταν στὴ μέση καὶ ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος καὶ συμμετεῖχε στὴ συζήτησιν, ποῖος ἔδραυ ἂν κατόπιν ὁρίμου σκέψεως, ὁ σοφὸς αὐτὸς ἄνδρας δὲν θὰ ἔβλεπε ὅτι πλανᾶται καὶ δὲν θὰ παρεδεχτο σὰν σφάλμα τὸ σφάλμα του ; Ξέρουμε ὅτι ἡ θεωρία τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου εἶναι ἀντικειμενικὸς ἰδεολογικὸς κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Πλάτωνος, ὅτι ἐρμηνεύει θεοκεντρικὰ τὴν ἀρχαίαν Πλατωνιστικὴν διαίρεσιν τῶν ἐπιστημῶν, παραδεχόμενος ὅτι «ὁ Θεὸς εἶναι ἡ βάσις τῆς γνώσεως (Ἀνδρέου Δαλεξίου εἰσαγωγή εἰς τὸ ἔργον «De Civitate dei» τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου). Τίς οἶδε λοιπὸν ἂν δὲν ἀνεσκεύαζε τὴν θεωρίαν του καὶ ἐὰν μετὰ ἀπὸ τὸ ξέσχιμα τοῦ χι-

τῶνα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ τὸ σχίσμα, δὲν μετανόει ὁ Αὐγουστίνος καὶ δὲν ἐπρέσθετε μίαν ἀκόμη ἐξομολόγησιν στὶς ἐξομολογήσεις του, καὶ μετὰ τὰ ταπεινὰ δάκρυα τῆς μετανοίας του νὰ ταπεινώσῃ τὸν ἀγέρωχον μεσαιωνικὸ καθολικισμόν ποὺ ἐπροκάλεσε τὸ ἀρνητικὸ καὶ ὀρθολογιστικὸ καὶ φιλελεύθερο πνεῦμα τῆς μεταρρυθμίσεως καὶ ἀκόμη θὰ τολμοῦσα νὰ πῇ τοῦτο : ἄρά γε, νὰ εἶναι ἀδιάβλητο καὶ ἀνόθευτο τὸ χωρίον τοῦ Αὐγουστίνου τὸ περὶ Filioque ποὺ προβάλλουν οἱ Λατῖνοι ; Πόσα καὶ πόσα σκοτεινὰ πράγματα ἔχουν γίνεαι κατὰ καιροὺς ! Ἐνα παράδειγμα τῶν χρόνων ἐκείνων εἶναι ἡ πολυκροτὴ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν οἱ δυτικοὶ ιστοριογράφοι λένε ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἀλέξιος Κομνηνὸς ἔστειλε εἰς τὸν Κόμητα τῆς Φλάνδρας πρὶν ἀπὸ τὴν πρώτην Σταυροφορίαν, ζητώντας δι' αὐτὴν ἐπικουρίαν τῆς Εὐρώπης ἐναντίον των Τούρκων κ.λ.π. Πράγμα ψευδεστατό, γιατί ποτε τέτοια ἐπιστολή δὲν ἐστάλη εἰς τὴν Δύσιν ἀπὸ τὸν Ἀλέξιο (Ἱστορία Παπαρηγοπούλου, τόμος ε', βιβλίον 12ον, σελ. 62).

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΧΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

«Ἡ Μοναδικὴ βιοτὴ, ὡς ζωγρὸς χρηστὸς καὶ φορτίσιον ἐλαφρόν».

3ον Μέρος

«Γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος». Οἱ θεόπνευστοι οὗτοι λόγοι τοῦ Προφητιαναικτοῦ Δαβὶδ εὐρίσκουν πλήρη ἐφαρμογὴν εἰς τὸν Μοναχὸν ἐκεῖνον, ὅστις ἀπηλλαγὴ τῆς δουλείας τῶν παθῶν καὶ ἀπολαμβάνει χαίρων τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου. Δὲν εἶναι πλέον βεβαρυνμένος, οὔτε «κοπιῶν καὶ πεφορτισμένος», ἀλλ' ἀναπεπαυμένος χάριτι Ληριστοῦ καὶ ζων τὴν μυστικὴν ζωὴν τῶν ὑψηλῶν θεωριῶν καὶ θεῶν ἀνατάσεων.

«Τίς δώσει μοι πτέρυγας ὥσει περιστρεῖς καὶ πετιασθήσομαι καὶ καταπαύσω;» βοᾷ πρὸς τὸν Θεὸν νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας δι' ἡχηρῶν κραυγῶν τῆς ἰσχυρῶς ἀγαπῶσης, καρδίας του, ποθῶν διαπυρρῶς τὴν θέαν τοῦ ἀρρήτου κάλλους τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ. Ὁ Μοναχός, ὁ ἐν τῇ πνευματικῇ ταύτῃ καταστάσει εὐρισκόμενος, «οὐκέτι ζῇ ἐν ἑαυτῷ, ἀλλ' ἐν τῷ Ληριστῷ» καὶ ὁσημέραι τελειοῦται ἡθικοπνευματικῶς καὶ ἐνοῦται ἀδιασπᾶστος μετὰ τὸν ποθούμενον Ληριστόν. Ἡ καρδιά του εἶναι λειμών των ἀρετῶν καὶ πνευματικὸς παράδεισος, εἶναι νὰς τοῦ Θεοῦ καὶ κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ τιοῦτος Μοναχὸς ἐν τῇ ταπεινώσει του καὶ ἐν ταῖς ἀρεταῖς του ὠφελεῖ τοὺς πάντας, καίτοι δὲν ἐπιδιώκει τοῦτο καὶ καίσεται φωστὴρ ἀειλαμπέστατος ἐν μέσῳ γενεᾶς σκοτίας καὶ διεστραμμένης. Ἡ ἐξωτερικὴ του ἐμφάνις, ἡ κοσμιότης τοῦ ἥθους, ἡ κατὰ Χριστὸν ἀκριβὴς πολιτεία του ὁμιλοῦν εὐγλωττότερον καὶ τοῦ πλέον εὐφραδοῦς ρήτορος. Ὁ τιοῦτος Μοναχὸς ἀποτελεῖ τὸ «φῶς» καὶ τὸ «ἄλας τῆς γῆς» καὶ ἀποβαίνει μέγας κοινωνικὸς παράγων καὶ ἠθικὸς ἀναμορφωτής. *Οὐδεὶς πλεον τείνει εὐήκοον οὖς εἰς τὰ ρητορικά κηρύγματα καὶ εἰς τὴν εὐφράδειαν*

Διὰ τοὺς Γονεῖς

Πόσον στοργική καὶ πόσον προσεκτική καὶ ἄγρυπνος εἶναι ἡ φροντίς τῶν γονέων διὰ τὰ παιδιά των, δὲν εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν ἡμεῖς. Ἡ φυσικὴ ἀγάπη πρὸς τὰ παιδιά, τὴν ὁποίαν ἐνεφύτευσεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ στήθη τῶν γονέων, γίνεται δι' αὐτοὺς τὸ ἰσχυρὸν καὶ ἀδύνατον κίνητρον εἰς πᾶσαν φροντίδα διὰ τὰ παιδιά. Χάριν αὐτῶν οἱ γονεῖς εἶναι ἔτοιμοι νὰ κάμουν, ὅ,τι ἡμποροῦν, νὰ ἐπιχειρήσουν καὶ περισσότερα ἀπὸ τὰς δυνάμεις των, νὰ προχωρήσουν ἀκόμη καὶ εἰς μεγάλας θυσίας. Ἡ φροντίς διὰ τὰ παιδιά εἶναι δι' αὐτοὺς μία φυσικὴ ἀνάγκη, ἡ ὁποία δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ ἡσυχάσουν καὶ νὰ ἀδιαφορήσουν. Μολονότι δὲ ἡ φροντίς αὕτη τοὺς ἀνησυχεῖ, τοὺς στενοχωρεῖ, τοὺς κουράζει, συγχρόνως δὲν παύει νὰ εἶναι καὶ ἡ πλέον εὐχάριστος καὶ

γλυκεῖα φροντίς.

Εἶναι ὅμως ἄξιον προσοχῆς τὸ ὅτι πολλοὶ γονεῖς λησμονοῦν μίαν μεγάλην ἀλήθειαν· ὅτι δηλαδὴ τὸ παιδί των δὲν εἶναι μόνον σῶμα, ἀλλὰ καὶ ψυχὴ. Δι' αὐτὸ βλέπομεν, ὅτι περιορίζουν τὰς φροντίδας των μόνον καὶ μόνον εἰς τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ, εἰς τὴν σωματικὴν του ἀνάπτυξιν καὶ προφύλαξιν καὶ ζωὴν, εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς τροφῆς του, τῆς κατοικίας του, τῆς υγείας του. Εἰς αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἀποβλέπουν καὶ τὰ ἐφόδια, τὰ γραμματικά καὶ ἐπαγγελματικά, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ γονεῖς ζητοῦν νὰ ἐφοδιάσουν τὰ τέκνα των. Ἡ πρόβλεψις καὶ αἱ φροντίδες αὗται ἀπορροφῶν συνήθως ὅλας τὰς σκέψεις τῶν γονέων καὶ εἰς αὐτὰς ἀφιερώνουν ὅλοκληρον τὴν δραστηριότητα καὶ ἱκανότητά των.

Ἀλλὰ τὸ παιδί δὲν εἶναι μόνον σῶμα. Εἶναι καὶ ψυχὴ· περισσότερον ψυχὴ παρὰ σῶμα. Εἶναι ψυχὴ λογικὴ, ἀθάνατος, μὲ δυνάμεις καὶ προσόντα ἀξιοθαύμαστα. Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ χρειάζεται, ὅπως τὸ σῶμα, τὴν ἀνάλογον φροντίδα, περιποίησιν, τροφήν, καλλιέργειαν. Πόσοι ὅμως ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τὸ καθήκον αὐτό; Καὶ πόσοι ἀφιερώνουν ἕστω μέρος μικρὸν ἀπὸ τὰς φροντίδας των εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ των, δηλαδὴ εἰς τὴν χριστιανικὴν μόρφωσίν του; Ἡ μόρφωσις αὕτη θὰ τὸ κάμῃ εἰκόνα ἑμψυχον καὶ ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ τοῦ ἀσφαλίσῃ πραγματικὴν εὐτυχίαν. Διότι τὴν ὀφελεῖ τὸ ὑγιὲς σῶμα καὶ τὰ γράμματα καὶ αἱ

τοῦ λόγου τῶν διδασκόντων καὶ μὴ ποιούντων. Πάντες διψοῦν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σιωπῶσαν ἀγιότητα. Καὶ ἡ ἀρετὴ αὕτη ὡς καὶ ἡ σιωπῶσα ἀγιότης μόνον ἐκ τῶν Ἱερῶν Σεμνείων εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθῃ καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ «ἐν τῷ πονηρῷ κειμένου κόσμου».

Ἄς ἀναλάβουν ὅθεν, ἐνθεον ἀγῶνα πάντες οἱ αἰρόντες τὸν χρηστὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου, ἵνα ὠφελήσωσι τὴν ἡθικῶς πάσχουσαν ἀνθρωπότητα καὶ τείνωσι χεῖρα βοηθείας πρὸς τοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακρὰν, ἔχοντες ὑπ' ὄψει των τοὺς θεῖους λόγους τοῦ Σταυρωθέντος ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ «ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν».

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγ. Μεγ. Γεωργίου (Σέδες Θεσ/νίκης) ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Ἰακώβου Παπαδέλη ἡ Γερμανὶς δεσποινὶς Χριστίνα Τίμ, σημειουμένη διὰ τοῦ Σταυροῦ, ὃνπερ κρατεῖ, εἰς τὰς χεῖρας της, προτεστάντις τὸ θρησκευμα, καταγομένη ἐκ Μονάχου, λαβοῦσα τὸ ὄνομα ΜΑΡΙΑ.—Ἀνάδοχος παρέστη ἡ κ. Βικτώρια Ἀποστόλου ἐκ Θεσ/νίκης.—Εὐχόμεθα εἰς αὐτὴν νὰ εἶναι στερεωμένη εἰς τὴν ἀκραιφνῇ Ὁρθόδοξον ἡμῶν πίστιν

ΕΠΙΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

‘Η Π ρ α ό τ η ς

“Ολοι οί πολύτιμοι λίθοι, καθώς γνωρίζουμε, δὲν εἶναι τῆς ἰδίας ἀξίας καὶ δὲν ἐκτιμῶνται εἰς ἴσον βαθμὸν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

“Ἄλλος εἶναι στιλπνότερος, ἄλλου ἡ ποιότης εἶναι καλλιτέρα, ἄλλος εἶναι κεκοσμημένος μὲ βαρὺ τιμα διαμάντια, ἄλλος χρησιμοποιεῖται συχνὰ εἰς τὸν καθημερινὸ βίον καὶ ἄλλος εἶναι μικροτέρας ἀξίας. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἀρετὴν. “Ἄλλη εἶναι ἀπαραίτητη διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀτόμου ἡ ἀναγκαία-

εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴ καὶ ἄλλη δευτερευούσης σημασίας.

Μία ἀπὸ τὶς πρὸ ἀξιόλογες, βασικὲς καὶ ἀπαραίτητες διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἡθικὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἀτόμου ἀρετὲς εἶναι καὶ ἡ πραότης. Σὲ λοιδοροῦν καὶ σὺ εὐλογεῖς ; σὲ βλασφημοῦν καὶ σὺ παρκαλεῖς ; σὲ διώκουν καὶ σὺ ἀνέχεσαι ; σὲ συκοφαντοῦν καὶ σὺ ὑπομένεις ; σὲ κακοποιοῦν καὶ σὺ εὐεργετεῖς ; σὲ ὕβριζουν καὶ σὺ σιωπᾷς καὶ διατηρεῖς τὴν γαλήνῃ τῆς ψυχῆς σου ; προσπαθεῖς νὰ εἰσηγηθῇς, εἰ δυνατόν, μετὰ πάντων ἀνθρώπων ; ἰδοὺ ἀπέκτησας τὴν πραότητα καὶ ἀπολαμβάνεις τὴν συν-ορᾶν εὐ-υχία ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ. Ἀδελφὴ τὴν ἀμοιβὴν δίδει ἡ πραότης εἰς ἐκείνους πού τὴν ἐγκολπώνονται καὶ ἐπὶ πλέον τοὺς ἐξασφαλίζει καὶ τὴν ἀπόλαυσι τῆς αἰωνίου ζωῆς, διότι, ὅπως λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, ἡ “Επουράνιος “Ιερουσαλήμ δὲν γίνεται λάφυρον τῶν μαχομένων, ἀλλὰ πρόκειται ὡς κληρονομία τῶν μακροθύμων καὶ πραύπαδων ἀνθρώπων.

γλῶσσαι καὶ αἱ σπουδαί, ὅταν ἡ ψυχὴ εἶναι διεφθαρμένη, ὅταν τὸ παιδί κυριεύεται ἀπὸ κακίας καὶ ἐλαττώματα, ὅταν σύρεται εἰς τοὺς δρόμους τῆς ἀσωτίας, ὅταν παρουσιάσῃ χαρακτῆρα ἐλεεινόν ;

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ προσέξετε οἱ γονεῖς τὸ ζήτημα αὐτό. “Ἐχετε βεβαίως καθήκον νὰ φροντίσῃτε διὰ τὴν σωματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ζωὴν τοῦ παιδιοῦ σας. Καὶ πρέπει νὰ προβλέψετε ὅλα ὅσα ἐνδιαφέρουν τὴν κοινωνικὴν του ζωὴν καὶ σταδιοδρομίαν. “Αλλὰ παραλλήλως πρὸς αὐτά, πρέπει νὰ ἐνδιαφερόμηντε καὶ διὰ τὸ ὑψηλότερον καὶ ἀναγκαϊότερον ἔργον, τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν τῆς ψυχῆς των. “Ἄλλως, ἐὰν περιορίσετε τὸ ἐνδιαφέρον σας μόνον καὶ μόνον εἰς τὰς σωματικὰς καὶ ὑλικὰς ἀνάγκας τῶν παιδιῶν σας, θὰ εἶναι βαρεῖα ἡ εὐθύνη σας ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Θὰ εἰμολογοῦμεν δὲ ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει νὰ εἰπώμεν, ὅτι δὲν κάμνετε διὰ τὰ παιδιά σας τίποτε περισσότερον καὶ τίποτε εὐγενέστερον ἀπὸ ὅ,τι κάμνουν διὰ τὰ νεογνά των καὶ αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῶα.

“Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια” κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος” (Γαλάτ. κεφ. Ε’ στίχ. 22), λέγει ὁ θεῖος ἀπόστολος Παῦλος. Συγκαταλέγει δηλαδὴ τὴν πραότητα μεταξὺ τῶν ἀρετῶν, αἱ ὁποῖαι συνιστοῦν καὶ ἀποτελοῦν τὸν καρπὸν τοῦ “Αγίου Πνεύματος. Μόνον ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἀλήθεια, πού ἔχει τὴν χάριν

Συγκέντρωσις ὁπαδῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος εἰς τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἱερὸν Ναὸν τῶν “Αγίων Γεωργίου καὶ Νέστορος.—“Ἀριστερὰ τοῦ ἱερέως Σάββα διακρίνεται ὁ ζηλωτῆς ἱεροκέρυξ Θεολόγος “Εμμ. “Τσετεμίδης ὅστις προσήλθεν εἰς τὸν “Ι. ἡμῶν ἀγῶνα.

τοῦ Θεοῦ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, ἔχει καὶ τὴν πραότητα.

Ἡ τελεία ἐνσάρκωσις τῆς πραότητος ὑπῆρξε ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεως μας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ εἶχε προαναγγεῖλει ἄλλως τε ἕνας μεγάλος προφήτης, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐρίσῃ καὶ δὲν θὰ κραυγάσῃ, καὶ δὲν ἦταν ψέμμα.

Γιατὶ ὁ Θεὸς Διδάσκαλος σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς του καὶ τὶς πρὸ διεγερτικῆς τῶν νεύρων ἔδειξε τόση πραότητα, ὥστε δὲν ἔδειξε ποτὲ θνητὸς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄς εἰσελθῶμε μετὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας στὸ κριτήριο τὴν ὥρα ποὺ τὸν δικάζουν καὶ καταδικάζουν ἀδίκως. Τὸ θέαμα ποὺ θὰ ἀντικρύσωμε εἶναι ἐκπληκτικόν.

Τὴν στιγμήν αὐτήν, τὴν τόσο ἀποφασιστικὴν διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Κυρίου διαλάμπει ἡ πραότης καὶ ἐπιείκεια τοῦ σὲ ὅλη τῆς τὴν αἴγλη, σὲ ὅλο τῆς τὸ μεγαλεῖο.

Μὲ πρόσωπο ἥρεμο καὶ ἐπιβλητικόν, μετὰ ψυχὴν γεμάτην καλωσύνην καὶ πραότητα, μετὰ βλέμμα ἱλαρὸν καὶ γαλήνιον προσβλέπει ὅλους ἐκείνους ποὺ τὸν φθονοῦν καὶ ζητοῦν τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του.

Καὶ ὅταν ὁ δοῦλος σηκώσῃ τὸ βέβηλο χερί καὶ τὸν ραπίξῃ εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ πάλιν τὴν ἰδίαν γαλήνην διατηρεῖ, τὴν ἰδίαν πραότητα, τὴν ἰδίαν προσήνεια καὶ ἀοργησία.

«Εἰ μὲν κακῶς ἐλάλησα, ὁμίλησον περὶ τοῦ κακοῦ, εἰ δὲ καλῶς, τί με δέρεις;», θὰ τοῦ εἰπῇ ὁ Θεάνθρωπος.

Καὶ μετὰ τὴν ἐρώτησίν του, τὴν τόσο ἀνεξίκακην καὶ εὐγενικήν, θὰ δείξῃ ὅλο τὸ ὕψος τῆς πραότητος τῆς συγγνώμης καὶ τῆς καλωσύνης ποὺ ἐμφωλεῖται στὴν Ἁγία Του ψυχὴ.

Τὸ ἴσιο πρέπει νὰ κάνωμε καὶ ἡμεῖς, οἱ πιστοὶ ὁπαδοὶ Του προσπαθοῦντες νὰ μιμηθῶμε τὴν ἀπεριόριστη πραότητά του ὅμοια τῆς ὁποῖας δὲν θὰ βροῦμε σὲ καμμιά ἀπὸ τὶς μεγάλες ἡγετικές φυσιογνωμίας ὅλων τῶν θρησκειῶν.

Καὶ ὅταν τὴν ἀποκτήσωμε καὶ κατορθώσωμε νὰ γίνωμε πρᾶτοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ, τότε ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ θὰ βασιλεῦῃ στὶς ψυχὰς μας καὶ ἡ παρουσία μας θὰ σκορπίξῃ σὲ κάθε μας βῆμα τὴν εἰρήνην, τὴν χαρὰν, τὴν γαλήνην.

Ὁ πρᾶτος ἄνθρωπος, ὅπου καὶ ἂν βρεθῇ, δημιουργεῖ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀγάπης καὶ κατανόησεως μετὰ τὴν γαλήνια μορφὴν του, τὰ εὐγενικά του αἰσθήματα, τὴν ἀπεριόριστη καλωσύνην του.

Μετὰ τὸ μειλίχιον καὶ εἰρηνικὸν βλέμμα του, σοῦ ἐπιβάλλεται, σὲ μεταφέρει σὲ ἄλλους κόσμους ὑπεργηγίονους, σὲ κάνει νὰ μὴ θέλῃς ποτὲ νὰ τὸν ἀποχωρισθῇς.

Ὅταν λέμε πρᾶς ἄνθρωπο, δὲν ἐννοοῦμε ἐκείνον, ποὺ ὑποκριτικῶς φερόμενος παρουσιάζεται ὡς προσήνης καὶ ἐπιεικής, ἐνῶ μέσα ἡ ψυχὴ του μαίνεται καὶ βράζει ἀπὸ θυμὸν καὶ θυμόν. Πρᾶς κατὰ Θεὸν εἶναι μόνον ἐκεῖνος ποὺ ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς δὲν ἐξάπτεται καὶ διατηρεῖ πάντοτε γαλήνην στὴν ψυχὴν του.

Ὁ Ἅγιος Κασσιανός, μέγας Πατὴρ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα λέγει: «ὁ πρᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει ὅχι μόνον νὰ συγ-

κρατῇ τὴν γλῶσσάν του καὶ νὰ μὴ προφέρῃ λόγους θυμώδεις, ἀλλὰ καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν καρδίαν του πρέπει νὰ διατηρῇ εἰς ἀταραξίαν καὶ εἰρήνην καὶ ὅταν τὸν ὑβρίζουν καὶ ἐλέγχουν καὶ ὅταν ἀδίκως τὸν καταιχνίζουν καὶ ψέγουν».

Λέγεται περὶ ἐνὸς Μοναχοῦ, ὅτι εἶπε εἰς τὸν Πνευματικὸν τοῦ Πατέρα: «Πάτερ, θέλω νὰ μαρτυρήσω διὰ τὸν Θεόν, θέλω νὰ χύσω τὸ αἷμά μου».

Ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ λίαν εὐστόχως ἀπήντησε εἰς τὸν ὑποτακτικόν του μετὰ τὰ ἐξῆς λόγια, τὰ μεστὰ πνευματικῆς σοφίας καὶ ὠφελείας.

«Ἐάν διατηρῇς πάντοτε πραότητα καὶ μακροθυμίαν πρὸς τοὺς ἐχθρούς σου, ἰδοὺ ἔχουσιν τὸ αἷμα σου, ἐμαρτύρησες διὰ τὸν Θεόν καὶ ἐδέχθης μαρτύριον ἀνώτερον ἀπὸ τὴν κάμνον τῶν τριῶν παιδῶν».

Ἀναφέρεται ἐπίσης, ὅτι, ὅταν ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὠδηγεῖτο εἰς τὸν θάνατον, ὁ κατηγορησας αὐτὸν μετενόησε καὶ προσέπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ ζητῶν συγχωρεῖν. Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος τότε τοῦ λέγει: «σὲ συγχωρῶ» καὶ κατεφίλησε αὐτόν.

Ὁ κατηγορὸς τοῦ Ἁγίου κατελήφθη ἀπὸ μετὰ γαλήνῃ συγκίνησιν πρὸ τῆς ἐπιεικείας καὶ πραότητος τοῦ Ἁγίου, ἀνεφώνησε, ὅτι εἶναι χριστιανός, συνελήφθη ἀπὸ τοὺς εἰδωολάτρους καὶ ἔλαβε μαρτυρικὸν θάνατον.

Ἡ μακροθυμία, ἡ ἡπιότης, ἡ προσήνεια καὶ ἡ πραότης τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου ἐκέρδισαν τὴν ψυχὴν τοῦ εἰδωολάτρου κατηγοροῦ του, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν προσέλευσίν του εἰς τὸν Χριστιανισμόν καὶ τὴν μετάνοιαν ἐσώθη καὶ ἐτελειώθη μαρτυρικῶς.

«Ἐλεημοσύνη καὶ ἀλήθεια σεμνύνουσι βασιλείαν, τὸν δὲ θρόνον αὐτοῦ πραότης ἐπικρατύνει», λέγει ὁ σοφὸς Σολομών.

Ἐάν λοιπὸν τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν ἐνδυναμώσῃ καὶ σταθεροποιῇ ἡ πραότης, κατὰ μείζονα λόγον ἐνισχύει καὶ σταθεροποιεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἀγαθόν καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸν ἀναδεικνύει ἀνώτερον τῶν κατωτέρων νοστικῶν καὶ ὁρμῶν.

Ὅτι δὲν κατορθώνει κανεὶς μετὰ τὴν μάχην τῆς αὐστηρότητος καὶ τοῦ θυμοῦ, ἐπιτυγχάνει μετὰ τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης, τῆς καλωσύνης, τῆς πραότητος.

Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴ εἶχε οἰκαιοποιηθῇ ὁ βασιλεὺς Σεβήρος, ὁ ὁποῖος ἐφάρετο μετὰ μεγάλην πραότητα καὶ ἐπιείκεια πρὸς τοὺς ἐπὶ τῆς ἐκείνου. Κάποτε ἡ Μαμαία, ἡ σύζυγός του τοῦ εἶπε: «Σεβήρε, μετὰ τὴν πολλὴν σου ἡμερότητα καὶ καλωσύνην ἐξευτελίζεις τὴν βασιλικὴν σου ἐξουσίαν». Ὁ συνετὸς τότε ἐκεῖνος βασιλεὺς τῆς ἔδωσε τὴν ἐξῆς σοφὴν ἀπάντησιν: «μετὰ τὴν ἡμερότητα αὐτὴν καὶ πραότητα δὲν ἐξευτελίζω τὴν βασιλικὴν μου ἐξουσίαν ἀλλὰ καθιστῶ τὸ κράτος μου μακροχρόνιον καὶ ἀσφαλέστερον».

Ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι κάποιος Ἐπίσκοπος ἀγιώτατος οὐδέποτε ἐπιτιμοῦσε ἄνθρωπον, ἀλλὰ πάντοτε προσήνυχτο διὰ τὰς ἀμαρτίας τῶν ἄλλων, ὁ οἰκονόμος τῆς Ἐκκλησίας δὲν διοικοῦσε καλῶς τὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τοῦτο ἔρχονται μερικοὶ καὶ λέγουν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον: διωτὶ δὲν μαλῶνεις τὸν οἰκονόμον, ὁ ὁποῖος τὸσον ἀπρεπῶς οἰκονομεῖ τὰ τῆς Ἐκκλησίας;»

Ὁ Ἐπίσκοπος τοὺς ὑπόσχεται, ὅτι αὔριον θὰ τὸν ἐπιτιμήσῃ. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔρχονται οἱ κατήγοροι

τοῦ οἰκονόμου πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον, ὁ ὁποῖος ἐκρύβη κάπου διὰ τὸ μὴ τὸν βροῦν. Τελικῶς τὸν βρῆκαν καὶ τοῦ λέγουν: «διατὶ κρύβεσαι ἀπὸ ἐμᾶς, Ἅγιε Δέσποτα;». Τότε τοὺς ἀπαντᾷ: ὁ, τι κατ'ὀρθῶς προσευχόμενος ἐξῆντα χρόνια, θέλετε νὰ μοῦ τὸ ἀφαιρέσετε σὲ μιὰ ἡμέρα;» Ἐννοοῦσε ὁ Ἅγιος τὴν πραότητα, τὴν ὁποία μὲ κόπο εἶχε ἀποκτήσει καὶ τόσον ἐπρόσεχε, ὥστε προσηύχeto διὰ τοὺς ἀμυράνοντας καὶ δὲν τοὺς ἐπιτιμοῦσε διὰ τὸ μὴ ὁργισθῆναι.

Ἐχομε ἐμεῖς τὴν πραότητα τοῦ Ἁγίου τούτου Ἐπισκόπου; δυστυχῶς, ὄχι, διότι ἐμεῖς μὲ τὸν μεγεθυντικὸ φανὸς στὰ χέρια παρατηροῦμε τὶς ἀμαρτίες τῶν ἄλλων, αἱ ὁποῖαι μᾶς φαίνονται μεγάλες καὶ ἀσυγχώρητες, γι' αὐτὸ καὶ ἐκνευρίζομεθα καὶ γινόμεθα θηρία καὶ εἰς τὸ ἐλαχιστότερο σφάλμα τοῦ ἀδελφοῦ μας καὶ πολλές φορὲς κυριεύει τὴν ψυχὴν μας ἀγανάκτησις καὶ θυμὸς καὶ ξεσποῦμε σὲ κραυγὰς θυμώδεις καὶ ὕβρεις.

Καὶ εἶναι μὲν κατάδηλο, ὅτι ἡ πραότης εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴ, ὑπερμεσοῦντος τοῦ 20ου αἰῶνος, ἀποτελεῖ θησαυρὸ καὶ ἀπόκτημα σπάνιο καὶ δυσεύρετο. Αὐτὸ ἀκριβῶς καθιστᾷ τὴν ἀξία τῆς ἀσυγκρίτως μεγαλύτερα καὶ προσδίδει εἰς τὴν ἀρετὴν αὐτὴν μιὰ ἰδιαίτη λαμπρότητα. Ἡ κολοσσιαία ἀνάπτυξις τοῦ πολιτισμοῦ ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὶς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς, ἡ ἐξαφάνισις τῶν εὐγενῶν ιδεῶν, τὰ ποικίλα μέσα πρὸς ἐξευρέθησαν διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως ἐδημιούργησαν ἓνα πρωτοφανὲς ἐκνευρισμὸν, μιὰ ἀτμόσφαιρα φοβερῆς ἐξάντησις καὶ ὀδυρμίας.

Ζῶντες σὲ μιὰ τέτοια ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία ὅλα διέπονται ἀπὸ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν ἥρωες θὰ ἀναδειχθῶμε, ἐὰν κατορθώσωμε νὰ ἀποκτήσωμε τὴν πραότητα.

Ἄς ἀγωνισθῶμε νὰ ἀποβάλωμε τὸ πάθος τοῦ θυμοῦ ἀπὸ τὶς ψυχὰς μας καὶ ἄς παρακαλέσωμε τὸν Κύριο νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν πραότητα, διὰ νὰ γίνωμε μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ συγκληρονόμοι Αὐτοῦ εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»,

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

Υπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίαν » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίαν » 4
Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΕΥΓΕ ΤΩΝ

Οἱ εὐλαβέστατοι χριστιανοὶ Εὐάγγ. Τομαρᾶς, βουλευτῆς Ἀττικῆς καὶ Γεώργ. Βογιατζῆς πρῶτην Ὑπουργὸς καὶ βουλευτῆς Χαλκίδος, εἰς τὸ συνεληθὸν Συνέδριον διαμαρτυρίας τῶν ἀδιορίστων Θεολόγων, ἔδωσαν τὸ παρόν. Ἀμφότεροι ὡμολόγησαν τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπεσήμαναν τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως καὶ πατρίδος.

Ὁμολόγησαν, τὸ ἀπὸ Θεοῦ ἀρχεσθαι.

Ἀπεκάλυψαν τὴν πονηρίαν τῶν ἰθυσόντων τοῦ ὑπουργείου Παιδείας καὶ δὴ τοῦ κ. Παπανοῦτσου, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὑποτιμᾷ τὴν νοημοσύνην τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ ὑπερτιμᾷ ἑαυτόν, ὅταν λέγῃ ὅτι τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν δὲν καταργεῖται καὶ ὅτι καὶ πρὸ τῶν νέων Μεταρρυθμιστικῶν μέτρων ἦτο δευτερεῦον. Μάλιστα, κύριε Παπανοῦτσε, τὸ γνωρίζομεν αὐτό, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἦτο βασικόν.

Ἀλλὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι μάθημα ΒΑΣΙΚΟΝ, διὰ τοὺς χριστιανούς Ἑλληνας.

Σεῖς ἐθέσατε τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἰς ἴσην μοῖραν τῶν μὴ βασικῶν μαθημάτων, εἰς τὴν ἰδίαν μοῖραν μὲ τὴν ἰχνογραφίαν. Τοῦτο εἶναι ἀπαράδεκτον.

Τώρα ἐννοοῦμεν πόσον δίκαιον εἶχε ἡ Κοινότης Ἀλεξανδρείας, ὅταν σᾶς ἔδιωξε ἀπὸ ἐκεῖ.

Γνώριζε ὁμως ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς σύσσωμος ἀπὸ τοῦ κοινοβουλίου του, μέχρι τοῦ τελευταίου ἀγρότου, θὰ ἐγερθῇ ὡς εἰς ἄνθρωπος, ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεώς του καὶ πατρίδος καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ποτὲ τὸν ὑποβιβασμὸν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, τοῦ κατ' ἐξοχὴν βασικοῦ διὰ τὴν διάπλασιν τῶν Ἑλληνοπαίδων ὡς μαθήματος ἴσης ἀξίας μὲ τὸ μάθημα τῆς ἰχνογραφίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ

Εἰς τὸν Ἡμερήσιον τύπον ἀναφέρεται, ὅτι ἐπιδοκιμάζεται ὑπὸ κυβερνητικῶν παραγόντων ἡ διαταχθεῖσα διεξαγωγή ἀνακρίσεων ἐναντίον καθηγητοῦ, διότι ἐπέβαλε τὸν ὑποχρεωτικὸν κατὰ Κυριακὴν Ἐκκλησιασμὸν τῶν μαθητῶν του.

Ἀποροῦμεν, διατὶ οἱ ἀρμόδιοι ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἔχουν ἀντιστρατευθῆ ἑσχάτως κατὰ τοῦ Ἐκκλησιασμοῦ καὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων διακηρύσσοντες, ὅτι ὁ πειθαναγκασμὸς εἶναι σφῶς ἀντίθετος πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς Θρησκείας. Ἄς δοκιμάσουν οἱ ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπεύθυνοι νὰ ἀφήσουν τὰ παιδιὰ ἐλεύθερα, ὅποτε θὰ τὰ παραλάβῃ ὁ κομμουνισμὸς καὶ αἱ ποικίλαι ἄλλαι προπαγάνδαι τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἄθεϊας καὶ τότε οἰκτρῶς θὰ θρηνοῦν, ἀλλὰ φεῦ! θὰ εἶναι πολὺ ἄργα!!

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ἀπαιτούμενας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδόσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

Φέρεται εις γνώσιν τῶν χριστιανῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ὅτι ὁ Ἱερομόναχος Γρηγόριος Δημητρακόκης, πρῶην ἐφημέριος Ἀγ. Βασιλείου Ψυχικοῦ (Κηρύκου) ἔπαυσε πλέον νὰ ἀνήκη εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν.

Ὡς ἐκ τούτου οἱ χριστιανοὶ μας, δὲν ἔχουν εὐλογία νὰ προσκαλοῦν αὐτὸν διὰ τέλεσιν Ἱεροπραξιῶν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Αὐξεντίου τὴν 25 Νοεμβρίου ἐ.ε. εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς χειροτονήθη εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον, ὁ ἐξ Ἁγίου Ὁρους προερχόμενος εὐλαβέστατος Μοναχὸς Βατοπαιδινός, ἀπόφοιτος τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς Π. Ἀνθιμος Παναγιωτόπουλος.

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ἹΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 6ην Δεκεμβρίου πανηγυρίζει δι' ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας ἡ Ἱ. Μονὴ Ἀγ. Νικολάου, Παιανίας.

—Ὁμοίως πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Νικολάου Μενιδίου. Ἀφ' ἑσπέρας θὰ τελεσθῇ Μέγας ἑσπερινὸς καὶ τὴν πρωίαν Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας.

Συκοινωνία μετὰ αὐτοκίνητα Μενιδίου.

—Ἐπίσης ἑορτάζει τὴν 6 Δεκεμβρίου π.ῆ. ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Νικολάου Χαϊδαρίου.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΔΩΡΗΤΡΙΑΣ

Ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιασματος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Μεγ. Γεωργίου (Σέδες—Θεσνίκης) ἐτελέσθη τὴν 16)26 Νοεμβρίου 1964 ὑπὸ τοῦ π. Ἰακώβου καὶ δι' ἐξόδων του, τὸ 40ήμερον μνημόσυνον τῆς πρὸς Κύριον μεταστάσης ἀειμνήστου ΕΛΕΝΗΣ Ὑφαντοπούλου, ἣτις ἐδώρησεν εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα τὴν ἐν Θεσνίκῃ οἰκίαν της μετὰ τοῦ οἰκοπέδου.

Εἰς τὸν τάφον της ἐψάλη Τρισάγιον καὶ ἀνεγνώσθησαν αἱ συγχωρητικαὶ εὐχαὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς της, ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Αἰξεντίου. Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ τὴν μακαρίαν ψυχὴν αὐτῆς εἰς χώραν ζώντων, ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται.

Παρακαλοῦνται ὅλοι οἱ Ἱερεῖς, ὅπως εἰς τὰ διπτυχὰ των προσθέσουν καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἀειμνήστου ΕΛΕΝΗΣ καὶ μνημονεύουν αὐτὴν εἰς τὰς Ἱερὰς Λειτουργίας των.

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ προϊστάμενοι τῶν Ἱερῶν Μοναστηρίων καὶ Ἡσυχαστηρίων ἡμῶν, τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα εὐρισκομένων καὶ ἀνηκόντων εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὅπως ἀναφέρωσιν ἡμῖν γραπτῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν Μοναχῶν ἢ Μοναζουσῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ προϊσταμένου ἢ τῆς προϊσταμένης αὐτῶν. Τοῦτο προβάλλει ὡς ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν Ἀγῶνι, προκειμένου νὰ καταρτισθῇ κατάλογος περιέχων τὰς ἡμετέρας Σεβασμίας Μονὰς καὶ Ἡσυχαστήρια καὶ νὰ σταθμῇ ἡ ἐν ἡμῖν ὑπάρχουσα δύναμις τοῦ Μοναχικοῦ στοιχείου, ὅπερ ἀποτελεῖ παράγοντα μέγαν διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ Διοικηταὶ τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παραρτημάτων, ὅτι ἐξεδόθησαν οἱ ἡμεροδείκται τοῦ ἔτους 1965 καὶ παρακαλοῦνται, ὅπως διαβιβάσωσιν ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας των.

Λόγῳ ὑπερτιμήσεως τοῦ χάρτου τιμῶνται:

Τοῦ τοίχου δραχ. 8.

Οἱ ἐγκόλπιοι (τῆς τσέπης) δραχ. 2.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνεδριάζουσα δις τῆς ἐβδομάδος, Τρίτην καὶ Παρασκευὴν, ἀνακοινοῖ, ὅτι μόνον ἐκάστην Τρίτην ἀπὸ ὥρας 10—2 μ.μ. δὲ δέχεται εἰς ἀκρόασιν ἄτομα καὶ ἐπιτροπὰς ἐνοριῶν καὶ παραρτημάτων.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δδὸς Κανιγρός 32 — Ἀθήναι 147.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)